

[Ole Olsen.]

skridtspartiets side, vel mindst af alle hr. Glistrup. Han ville sikkert blive højligt overrasket, hvis SF pludselig helhjertet begyndte at støtte det.

Heri ligger ikke, at vi ikke er interesseret i at få lavet om på vores nuværende indkomstskattekala. Vi har da gentagne gange appelleret til skatte- og afgiftsministeren – så vidt jeg kan se bestemt ikke forgæves, han er vist meget velvilligt indstillet over for det og har selv luftet lignende ideer – om, at vi nu kommer lidt længere med en skattereform. Vi har allerede taget et par skridt på vejen med kontrolloven, og vi skal længere til efteråret. Jeg håber, at vi, når oktobersamlingen kommer i gang, for alvor kan dykke ned i en egentlig skattereform, hvor vi får gjort op med fradragene, så vi for alvor kan komme hen ad vejen, men det er helt klart, at vi må afvise det ændringsforslag, der er stillet af fremskridtspartiet.

Forslaget vedrørende aktieselskabsbeskatningen, altså om udligningsskatten, har vi også, i hvert tilfælde i denne omgang, afvist. Deri ligger ikke, at vi ikke på et eller andet tidspunkt godt vil se på de problemer, der ligger her. Det kan da godt være, at der opstår nogle urimeligheder dér ligesom mange andre steder i vores lovgivning, det skal jeg ikke nægte. Jeg synes bare slet ikke, at udvalget vedrørende noget forholdsvis indviklet som dette har haft den nødvendige tid til at komme igennem det, og jeg finder ikke, det er særlig rimeligt at kaste sig ind i en kriselovgivning som denne. Det virker, som om disse partier så at sige vil have fejlet de sidste krummer med og forsøge at presse de sidste fordele ud. Jeg tror, at man vinder mere ved at vente lidt med forslaget og lade os prøve at se ordentligt på det.

Så vil jeg gå over til de to forslag om beskatning af kapitalværdistigninger, som er afleveret af henholdsvis SF og kommunisterne. Vi har anbefalet begge forslag til vedtagelse, og det kan selvfølgelig lyde lidt selvmodsigende, for det er klart, at det er to forslag med helt forskellig struktur. Vi har nok oprindeligt været klar over, da vi afleverede vort forslag, at chancen for at komme igennem med det måske ikke var så altovervældende stor, og jeg tror i og for sig det samme har stået kommunisterne klart. Jeg tror, begge partier først og fremmest sigter på en helt anden ting end at få vedtaget lige netop deres eget yndlingsforslag – jeg synes

helt klart, at vort eget er det bedste for øjeblikket, men lad det ligge – nemlig at forsøge at sætte fokus på beskatningen af kapitalværdistigninger på jord og fast ejendom.

Nu talte hr. Karl Nielsen om det spinkle flertal, som man ikke vil bygge på. Hvis man tager de partier, man til daglig herinde vil betegne som jordpartier, så kan jeg nu ikke se, at det er så forfærdelig spinkelt et flertal endda. Rækkende fra radikale, socialdemokratiet til tre venstrefløjspartier og retsforbundet synes jeg egentlig ikke det er så forfærdelig spinkelt et flertal. Jeg må erkende, at det er et flertal, der er meget vanskeligt at operere med. Det har absolut vist sig, og det er bestemt ikke regeringens skyld det hele, det skal da bestemtesiges at det ikke er; der er også andre parter, der er skyld i det. Jeg mener næsten, at vi er de eneste, der er skyldfri, men det er jo somme tider sjovt at rose sig selv.

Jeg vil dog godt bebrejde regeringen, at den ikke seriøst har forsøgt at sondere mulighederne for at komme i gang med at gøre noget ved dette område, og jeg synes, at vi ser en trist udvikling. Nu skal jeg undtage dette, at man lettede overgangen, altså arvefølgen, eller hvad pokker det nu hedder – undskyld – i landbruget. Vi stemte imod, men det var noget, vi godt havde været villige til at se på i en større sammenhæng. Vi er fuldt ud opmærksomme på, at der ligger problemer her, men vi var modstandere af, at man løste det løsrevet.

I denne omgang er der sket det, at først kommer regeringen i forhandling med partierne i et oplæg, den buket, der var om beskatning af værdistigninger tilbage fra 15. alm. vurdering. Nu skal vi ikke diskutere det i dag. Jeg vil nøjes med at sige, at jeg synes, det i visse retninger var et dårligt forslag, fordi man tog det fra køber, som har betalt den høje købesum. Det droppede regeringen frivilligt.

Nu har vi haft en devaluering i mellemtiden, som vi ved også forgylder dem, der ejer fast ejendom, og oven i det får vi så det borgerlige forslag om de 6.000 kr.s fradrag. Nu håber jeg selvfølgelig ikke, at regeringen falder for det, men ellers må man sige, at der er sket et skred. Man begynder med at erklære problemstillingen og ender eventuelt med at forgylde dem i begge ender, altså parcelhusejerne. Det vil være sørgeligt, hvis det sker. Jeg håber, at regeringen vil tage dette som en anledning til faktisk at gøre, hvad jeg foreslår, nemlig at